

en koude van zijn regelmatig gezicht. Maar hij kon ook wel lachen, echt vroolijk, zoodat je ineens wist dat zijn oogen helder blauw waren. Hij lachte om dingen, waar andere menschen niets grappigs in vonden: om het draven van een hond langs den weg, of het miauwen van de oude kat van moer-Waag, of, meest, om iets wat andere menschen zeiden in ernst of onverschilligheid. Wanneer ze bij de familie Waag kwam, vond ze het prettig er Joop te ontmoeten. „Dag Lize”, zei hij, en gaf haar een hand. „Dag Joop”; meer niet, natuurlijk. Maar hij bleef in de kamer en praatte mee, lachtte dan soms en was ineens weer strak en koud. Veel menschen vonden hem verwaand. Ze geloofde juist dat hij dat niet was. — Lize had naar hem gekeken, telkens haar gezicht afwendend, als hij zijn hoofd naar haar kant draaide. Eénmaal was ze blijven wachten op zijn kijken en zijn groet, die daarop volgde. Door zijn hoofdknik, het onwillekeurig bewegen van zijn lippen voor haar naam, voelde ze hem weer haar kameraad, haar geestverwant. Met hem zag ze de kleinheid, het ijdele van dominee Waag. De orgeltonen, hoog en bevend, kwamen zweven door de kerk, over de hoofden van de menschen en Lize zette zich tot aandachtig luisteren en prevelde al het voorgebed: ons begin — en onze voortzetting — en ons einde — zij en blijve in den naam van Hem — uit Wien — en dòor Wien — en tót Wien, — alle dingen zijn; in den naam van dien God — dien toekomt — de eer — en de heerschappij — en de heerlijklijkheid — tot in Eeuwigheid — Amen.....

's Middags ging Lize wandelen met vader en moeder, omdat het mooi en zacht weer was, lente haast. Ze spraken eerst over Hans' thuiskomst; 14 dagen nog, dan wàs ze er. Ze zeiden bekende dingen tegen elkaar, die ze alle drie wisten; met welken trein ze komen zou, hoe lang ze bleef, wát ze voor Lize en wát voor moeder mee moest brengen uit de stad, wàar ze al op de middagthee was genoodigd en wàar s' avonds.

En onderwijl dachten ze, ieder stil voor zich, aan Hans' krullend blond haar, aan haar kinderlijk, rond gezichtje, aan heel haar kleine lieve zelf. Het werd zoo vroolijk in huis als Hans er was. Door een beetje hulp van haar waren de huishoudelijke werkjes zoo wonderlijk vlug gedaan; je hoefde maar naar haar handen te zien, die waren dik en hard, dan wist je dat ze werken kon. Dan kwam er tijd vrij voor zooveel, waaraan niemand zou denken als Hans er niet was. Ze maakten iets om het huis mee te sieren, ze verzorgden eens extra goed de planten, of bakten koekjes zelf; ze waren gelukkig en wilden niet uit elkaars oogen gaan. Maar nu zou Lize met haar praten; ze wilde weg, weg uit huis, weg uit de kleine stad. Kijk, kijk, die knoppen aan de kastanjeboomen, ze zwollen al. De kastanjes bloeiden altijd zoo mooi langs dezen weg. In de vroege lente, dan ging ze bijna iederen avond hier even langs. Als ze nu weg was — een verpleegster had weinig vrij, niet eens altijd op Zondag. O, maar ze moest nu niet denken aan de enkele malen dat ze zich gelukkig voelde hier. Ze moest liever denken aan gistermiddag, toen de tijd haar weer zoo gedrukt had, toen het zoo hopeloos was geweest, die groote ronde uren, die langzaam, heel langzaam zich afwentelden van haar. De klok hield nòòit op met tikken; soms, als ze druk bezig was, hoorde ze het niet; dan was ze gelukkig; maar uren achtereen hoorde ze het wèl. Een klein beetje onregelmatig tikte de klok, de afstand van den één naar den anderen tel iets langer dan van den ander naar den één; dat kwam doordat de schoorsteenmantel wat helde naar links. Dan wilde ze de klok verbeteren, en iets eerder de eene tik geven. Ze probeerde het op allerlei manieren: pratend, of kloppend met een vinger, of fijntjes stampend met haar voet. Maar nooit gelukte het; ze ging toch mee met het scheeve klokgeluid, en als ze dan voelde hoe vergeefs en nutteloos haar spelletje was, schaamde ze zich en de lange leege tijd, al die vreeselijke